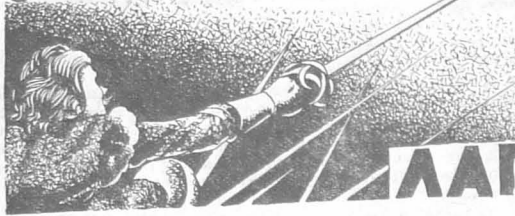

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΟΡΑΙΟΙ ΙΠΠΟΤΗ

ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στόν πόργο του μαρκησιού Κά-
 ωλος -Ταρίτης φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μόντουας, πρίγκηψ της Γκονζάγ-
 κας, τόν όποιον ο πυργολόπιπτος πρόκειται να παντρώη μέ τήν κόρη του Λόγη.
 Μά ή Λόγη έχει παντρώη μυστικά πού τετραστίας μέ τόν δούκα Φίλιππο τού Νε-
 βέρ, φίλο στόν τόν πρίγκηψ της Γκονζάγκας, μέ τόν όποιον έχει άποκτήσει
 και παιδί. 'Ο πρίγκηψ της Γκονζάγκας, ό όποιος τό ζέρει αυτό, έχει άνατέ-
 σαι στόν έμιστό του Πεϋρόλ νά συγκεντρώσει τούς καλύτερους σπασιότας της
 σίας γιά νά δολοφονήσουν τόν Νεβέρ, γιατί έτσι, έκτός τών άλλων, θά τόν
 κληρονομήσει ή κληρονομιά θά πάη κατ' ευθείαν στό παιδί του...
 Έπακολούθησε μιά μωρη σιωπή. 'Ο Λαγκαρντέρ κρατούσε καί
 τήν άνατολή του.

—'Ε, και τί σημασία έχει αυτό, ελεο ο Πεϋρόλ. 'Ο Νεβέρ θά π-
 θάνη άπόψε και τότε...
 — Τότε — έξακολούθησε ο εϊνημλότατος — πού δέν ήταν άλλος έλεο
 τόν πρίγκηψα Φίλιππο της Γκονζάγκας και της Μόντουας — τότε ήτα
 ή κληρονομιά θά πάη κατ' ευθείαν στό παιδί του...
 Έπακολούθησε μιά μωρη σιωπή. 'Ο Λαγκαρντέρ κρατούσε καί
 τήν άνατολή του.
 — Τό παιδί... πήγε νά πη ό Πεϋρόλ.
 — Τό παιδί θά έξαφανισθή! τόν διέκρινε ό πρίγκηψ, ό όποιος
 έξακολούθησε νά μιλήει Ιταλικά, νομίζοντας πώς ό Σαλτάνι, ή μάλλον
 ό Λαγκαρντέρ δέν τά καταλάβαινε. Είνε σκληρό θέβαια αυτό, καί
 Φίβηλα νά μή τό κάνω, μά δέν γίνεται άλλοιως. Τί άνηρωσας ή-
 αυτός ό Σαλτάνι; Μπρωί νάχη κανείς έμισποσίτην σ' αυτόν;
 — Είλν' ένας παληάνθρωπος, άπάντησε ό Πεϋρόλ, ίκανός γιά έλεο
 φτάνει νά πληρώνεται καλά.
 'Ο πρίγκηψ της Γκονζάγκας φάνηκε γιά μιά στιγμή άνα νά πε-
 φτάνει.
 — Δέν θά ήθελα, ελεο, ν' άνακατευθώ σ' αυτή τή δουλειά και
 άλλος εκτός άπό μιάς τούς δυό, μά ούτε σύ, ούτε εγώ έχομε τό πε-
 ρουσιαστικό τού Νεβέρ.
 — Ναι, ελεο ό Πεϋρόλ, έσεις είσθε πολυ φηλός κ' εγώ πολυ ά-
 νωτος.
 — Τό σκοτάδι είνε πολυ πυκνό, έξακολούθησε ό Φίλιππος της
 Γκονζάγκας, κ' αυτός έδώ ό Σαλτάνι πολυ έχει περσίον τό δικό άν-
 στήμα μέ τόν Νεβέρ, θα μπορούσε νά ξεγελήσει τήν δική Λόγη, καί
 ρουσιάζόμενος μπροστά της ως Νεβέρ. Φώναζε τόν!..
 — Σαλτάνι! φώναζε ό Πεϋρόλ.
 — Παρών! άπάντησε πάλι ό Μιχαήλ Παρισινός.
 — Έλα δω!
 'Ο Λαγκαρντέρ πλησίασε. Είχε άνασπρώσει τόν γασά τού μανδύ
 του και τά κατεβασμένα μανύ τού καπέλλου του τού ξεφάνει τό πρό-
 σωπο.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

'Ο Πεϋρόλ φώναζε γιά τρίτη φορά:
 —Σαλτάν...
 — Παρών! άπάντησε ό Λαγκαρντέρ, δίνοντας ίσπανικό τόνω στη
 φωνή του.
 — Βλέπετε! ελεο τότε ό Πεϋρόλ στόν σύντροφό του. 'Ημϊον θέ-
 βωος πώς θά είχαν άφήσει έδώ κάποιον σκοτά, άπως τούς διάταξα...
 Είνε ό Σαλτάνι! 'Ας κατεβούμε, ήμηλότατες...
 — Μπύ; νομίζομαι ό Λαγκαρντέρ. 'Εχομε και εϊνημλότατους
 έδώ... 'Ας έξακολούθησε νά παίζω τόν ρόλο τού Σαλτάνι κ' ής δού-
 με πού θα μάς βγάλή ή άσχη... Φαίνεται πώς έχω νά κάνω έδώ μέ
 δυό πρώτης τάξεως παληανθρώ-
 πους.

Καθώς οι δυό άνδρες κατέβαι-
 ναν πρós τό βάθος της τάφρου,
 αυτός, πού ό Πεϋρόλ τόν άνώνυ-
 με εϊνημλότατος γύρισε και τόν
 ρώτησε Ιταλικά:
 — Πήγες στό παρεζέλλιο;..
 —Ναι, αλλά φαίνεται πώς πη-
 γα κατόαν έορτής! άπάντησε ό
 Πεϋρόλ μέ στενοχώρια.
 — Άδένει! φώναζε ό εϊνημλό-
 τατος, χτυπώντας τό πόδι του μέ
 όχη.
 — Έκανα ότι μπορούσα, ήμη-
 λότατε, άπάντησε ό Πεϋρόλ. Βοή-
 ζα θέβαιο τό ληξιαρχικό βιβλίο,
 στό άποίο ό έφημέριος δόν Βερ-
 νάρδος κατεχώρησε τόν γάμο της
 δίδος Λόγης και τού δονιζός ντέ
 Νεβέρ, καθώς και τήν γέννηση τού
 κοριτσιού τους, μά...
 — Μά;... Μά;...
 — Μά, έξακολούθησε ό Νεβέρ,
 ή σελίδες πού περιέχουν τίς κατα-
 χωρήσεις αυτές, λείπουν...
 'Ο Λαγκαρντέρ ήταν όλος α-
 τιά.
 — Μά; πρόλαβαν! ελεο ό εϊνημ-
 λότατος; μέ πείσμα. Μά πούς; ή
 Λόγη; Χωρίς άλλο αυτή θά τά
 έκανε... 'Η Λόγη είνε θεβαια πώς
 θά δη τόν Νεβέρ άπόψε και θέλει
 νά τού παραδώσει, μαζί μέ τό παι-
 δί τους και τούς φίλους πού πε-
 αποποιούν τήν γέννησή του.

Ο Λαγκαρντέρ πλησίασε, έχοντας κατεβασμένα τά μπόρ τού καπέλλου του.

—Θέβεις νά κερδίσεις κατό π-
 στόλως έκτός άπό τό μωριό σου;
 τόν ρώτησε ό πρίγκηψ της Γκον-
 ζάγκας.
 —Έκατό πιστόλες! άποκρίθηκε
 ό Μιχαήλ Παρισινός. Μά τί κρέται
 νά κάνω;
 Τότε ό Φίλιππος της Γκονζά-
 κας γύρισε πρós τόν Πεϋρόλ και
 τού ελεο Ιταλικά:
 — Μαντεύεις θεβαια τί πρόκει-
 ται νά τού άναβήσω... 'Η δική Λό-
 γη πρόκειται νά παραδώσει έσώφ-
 στόν Νεβέρ τό παιδί τους. Μά ή-
 στόν Νεβέρ θα παρουσιάσει ή
 αϊτό ό Σαλτάνι, θα πείσει
 μπροστά της ό Σαλτάνι, θα πείσει
 αυτός τό παιδί και θά τό κερ-
 δώσει κατόαν σέ μένα. Έπαθα-
 μάξεις τό σχέδιο μου αυτό;..
 — Τό έπιδουμάζω, ελεο ό Πε-
 ρόλ... Μά χωρίς άλλο ό Νεβέρ θά
 πη κάποιο σήμημα γιά νά τού ή-
 νούξη ή δική Λόγη τό παραθύρω-
 — Τό έξωπο τό σήμημα αυτό
 άπάντησε ό πρίγκηψ, γαλλικά καί
 τή τή φωνά. Μού τό ελεο ή φωνή
 Μάρθα. Είνε τό γνωστό τού Νε-
 βέρ: «ΕΙΜ' έδώ»
 — ΕΙΜ' έδώ! ήτανελεο ό
 Λαγκαρντέρ χωρίς νά θέλν.
 — Όρα! ελεο ό πρίγκηψ στόν
 Μιχαήλ Παρισινό. Θά πείς τό λέγα
 αυτά κάτω άπ' τό παράθυρο! Αμ!

σας τότε το παράθυρο θ' άνοιξη και μια γυναίκα θα παρουσιασθή. Θα σου μιλήσει, μα έσύ δεν θα της απαντήσεις τίποτε, για να μη καταλάβη άπ' τη φωνή σου ότι δεν είσαι αυτός που περιμένει... Θα φέρεται μόνο το δάχτυλό σου στο στόμα σου. Κατάλομβες;

—Ναι... Γιά να την κάνω έτσι να νομίσω πως μάς κατασκοπεύουν...

—Μπαρό! Έκανε ο πρίγκιπας. Είπ' έξυπνο αυτό το παλληκάρι!

Και άπευθυνόμενος πάλι προς τον φρενο-Σαλντάνι, έξωκοιούθησε:

—'Η γυναίκα αυτή θα σου δώσει ένα παιδί... Θα το πάρεις σιωπηλά και θα το φέρεις σέ μένα.

—Και σεις θα μου μετρήσετε τότε εκατό πιστόλες;

—Βέβαια.

—Σούτ' έκανε έξαρνα ο Πεϊρούλ.

—'Αμέσως κ' οι τρεις άρχισαν ν' άφοργάζονται. Ένας μακρινός θόρυβος άκούγονταν στην έσοχή.

—'Ας χωριστούμε! είπε ο πρίγκιπας. Πού είναι οι σύντροφοί σου, Σαλντάνι;

—'Ο Λαγκαρντέρ έδειξε ένα μέρος πίσω άπό τη γέφυρα κ' είπε:

—'Εκει... Παρονομούουν πίσω άπό τις θιμανιές...

—'Όρα... Όθμισα το σύνθημα;

—'Εμ! έδώ!

—Λοιπόν πήγαινε και καλή τύχη!

—'Ο πρίγκιπας κ' ο Πεϊρούλ άπομακρύνθηκαν κ' άρχισαν ν' ανεβαίνονταν νη σκάλα της τάφρου, ενώ ο Λαγκαρντέρ τους παρακολούθησε με τό βλέμμα του. Έπειτα σκοτώσε το μέτωπό του που τό μούσευε β' ίδρωτας.

—'Ο Θεός, μονοιάσισε, θα μου καταλογίσει στη Δευτέρα Παρουσία την προσπάθεια που έκανα για να μη χάσω τό σπαθί μου στην κοιλιά των δύο αυτών παληανθρώπων!... Μα πρέπει να φθάσω ως τό τέλος... Τώρα θέλω να μάθω τά πάντα!

Έχωσε τό κεφάλι του μέσα στά χέρια του, γιατί ή σκέψις του στριφογύριζαν μέσα στο μυαλό του. Μαρτύρισε να δεβαιόσασε ότι δεν συλλογίζταν πια, ούτε τη μονομαχία του με τον Νεβέρ, ούτε την έρωτική του άπαγογή.

—Τι πρέπει να κάνω; άναρωτήθηκε. Νά πάρω τη μερούλια κόρη της διδος Αύγης και του Νεβέρ; Μα σε ποιόν να την έμπιστευθώ;... Δεν ξέρω έδώ μέσα άλλους άπ' τον Καροίγκ και τους παλληκάρδες του, που σίγουρα θάναί πολύ κακές γυναικέρωνες για ένα υιορό! Και όμως πρέπει να τό πάρω!... Πρέπει!... 'Αγ δεν τό πάρω, αυτόι οι άτιμοι θα σκοτώσουν και τό παιδί, όπως λογαμάζουν να σκοτώσουν τον πατέρα του! Και όμως δεν ήρθε έδώ για δλ' αυτό!

Καθώς μονολογούσε, δημάτιζε νευρικά κ' ή ταραχή του ήταν μεγάλη. Σε κάθε στιγμή, κίταζε τό μικρό χαμηλό παράθυρο κ' έξαρνα άκουσε ένα έλαφοό θόρυβο πίσω άπ' αυτό.

—'Αμέσως ο Λαγκαρντέρ πλίσιασε και ψιθύρισε:

—'Εμ! έ δ' άδ!

—Εύλογημένος να είναι ο Θεός! άκούστηκε μια γυναικεία φωνή άπό μέσα.

Κ' άμέσως τό μικρό παράθυρο άνοιξε.

Η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή, μα τό μάτια του Μικρού Παρισιού είχαν συνήθειε πια στά σκοτιάδια. Έτσι ο Λαγκαρντέρ άναγνώρισε θασμάσια στη γυναίκα που πρόβαλλε άπό τό παράθυρο την Αύγη ντε Κανίους, πάντοτε όμοιά, μα γλωμιά και συντηγμένη άπό τον τρόμο... 'Όλη ή τρέλλα του Λαγκαρντέρ είχε περάσει εκείνη τη στιγμή.

—'Ηταν τώρα πρόνομος και τοίμηρος σάν λιοντάρι. Έισως, εκείνη τη στιγμή, ένας άλλος άνθρωπος γεννιότανε μέσα του.

—'Η Αύγη κίταζε μπροστά της και είπε:

—'Δεν βλέπω τίποτε... Φίλιππε, πού είσαι;

—'Ο Λαγκαρντέρ της έδωσε τότε τό χέρι του κ' έκείνη τό έσφιξε στην καρδιά της. 'Ο έπιτότης μας κλονίστηκε κ' έννοιωσε δάκρυα να του ανεβαίνουν στα μάτια.

—Φίλιππε, Φίλιππε, ξανάπε ή διστυχιωμένη νέα γυναίκα, είσαι δάκρυος ότι δεν μάς παρακούστησε κανείς; Έξέρεις, ποιηθήκαμε! Προδοθήκαμε!...

—Έχετε θάρρος, κυρία, τραύισε ο Μικρός Παρισιός.

—Μά έσύ μου μιλάς, Φίλιππε; φώναξε ή νέα. 'Ω! κοντεύω να τρελλαθώ... Δεν άναγνωρίζω πια τη φωνή σου!...

Με τό ένα χέρι της έσφιγγε τό παιδί της στην άγκυλιά της και είχε φέρει τό άλλο στό μέτωπό της σάν να ήθελε να καθορίση τις σκεπές της...

—'Εχω τόσα πράγματα να σου πώ, έξωκοιούθησε. 'Από πού ν' άρχισω;

—'Δεν έχουμε καιρό τώρα, ψεύθηκε ο Λαγκαρντέρ, ο άποίσις ντρέπεται ν' άκούση άπ' τό στόμα της μισιά που μόνο ο άγαπημένος της Νεβέρ έπρεπε ν' άκούση. 'Ας διαστύμω, κυρία!...

—Γιατί αυτός ο παγωμένος τόνος; κτύπησε με άγωνία ή νέα.

Γιατί δεν με άποκαλείς Αύγη; Μήπως είσαι θυμωμένος μαζί μου;....

—'Ας διαστύμω, Αύγη!... 'Ας διαστύμω!

—Σε έπακούω, Φίλιππε πολυαγαπημένε μου! Θα σε έτακούω πάντοτε!... Νά ή μικρούλα λατρεμένη μας κόρη... Πάρε την!... Δεν βρίσκεται πια άσφαλμένη κοντά μου... 'Η έπιστολή μου θα σε πληροφορήσει σχετικώς... Κάποια καταθρόνα μηχανογραφία έξυκρινάται γύρω μας.

Και τού έδωσε τό παιδί, που κοιμόταν σε μια όλομέταξη κουβέρτα.

—'Ο Λαγκαρντέρ τό πήρε χωρίς να πη λέξει.

—'Ας τό φιλήσω μια φορά άνάμα!... φώναξε ή φτωχή μητέρα, ξεσπώντας σε λυγμούς. Δός σε μου!

—'Ω! νόμισα την καρδιά μου πό δυνατή!... Πως έξερει πότε θα σε αναϊδώ την κόρη μου;

—'Ο Λαγκαρντέρ έπαινε τη φωνή της.

—'Ο Λαγκαρντέρ είδε εκείνη τη στιγμή πού τό έδινε κάλοιο πράγμα λευκό.

—Τι είν' αυτό; ρώτησε.

—Έξερεις καλά... Μα έσαι κ' έσύ ταραμένος σάν και μένα, φτωχέ μου Φίλιππε... Είν' ή σελίδες που άπέσπασα άπ' τό βιβλίο που παρεκλήσθην, ή σελίδες στις όποιες έχει καταχωρηθή ο γάμος μας κ' ή γέννηση του παιδιού μας.

—'Ο Λαγκαρντέρ έπηρε τά χαρτιά σκαπηλός. Φοβόταν να μιλήσει.

Τά χαρτιά ήταν κλεισμένα σ' ένα φιδέλλο σφραγισμένο. Την ίδια στιγμή παραιτημένος ήχος κυνηγετικού κέρατος άκούστηκε στην κοιλιά.

—Θά είνε κανένα σύνθημα των έχθρων μας; φώναξε ή Αύγη. Φύγε, Φίλιππε! Φύγε!...

—Χαίρε, είπε ο Λαγκαρντέρ, παίζοντας τον ρόλο του ως τό τέλος για να μη συντήρη την καρδιά της νέας απτερας. Μη φοβάσαι τίποτε, Αύγη! Τό παιδί σου είνε άσφαλμένο!...

—'Η Αύγη πήρε τότε τό χέρι του, τό έφερε στα χείλη της και τό φίλησε με πάθος.

—Σ' άγαπώ! τού είπε μόνο μέσ' άπ' τά δάκρυά της και τους λυγμούς της.

—'Επειτα έβλεπε τό παράθυρο κ' έξαρνα σήκισε.

VI

ΔΥΟ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΕΙΚΟΣΙ

Πράγματι, ο ήχος του κυνηγετικού κέρατος που είχε άκούσει ή Αύγη ήταν σύνθημα. Τρεις άνθρωποι με κυνηγετικά κέρατα ήταν ταποθετημένοι άπο τον λακωρό κ. ντε Πεϊρούλ στο δρόμο του ντ' 'Αρζελές, των άποών θ' άκούουσιδσε ο δούξ του Νεβέρ για να πάη στον πόργο του Κανίους, όπου τον καλούσε ή έπιστολή της Αύγης και ή μονομαχία του με τον έπιτόη Λαγκαρντέρ.

—'Ο πρώτος άπ' τους άνθρώπους αυτούς θα σάλταζε τη στιγμή που ο Νεβέρ θα περνούσε άπο την Κλαρακάντ, ο δεύτερος την στιγμή που θά έπιανε στο δάσος κ' ο τρίτος όταν θα έσθθανε στα πρώτα σπείρια του σινομακιού του Ταρζίντες.

—'Υπήρχαν σ' έλο τό μικρός του δρόμου μιση πολλή κατάλληλα για να δοιοφονήσουν οι άνθρωποι αυτοί τον Νεβέρ. Μα ο Φίλιππος της Γνωσζάρας δεν τού άνθεσε μια τέτοια έντολή. 'Ηθελε να παρουσίαση τό έγκλημα του ως έδίκηση του πατέρα της Αύγης...

—'Αλλ' έξ ξαναγορίσαμε στον όμοιο Λαγκαρντέρ... Νά λοιπόν ο άδίδωτος αυτός μονομάχος, ο μέγας αυτός τρελλός, τό πρώτο σπαθί της Γαλλάς και της Ναβάρρας κ' ένα κοριτσάκι δυό χρόνων στα χέρια του.

—'Ηταν — πιστεύετε τό — πολύ στενοχωρημένος με τον έαυτο του. Κρατούσε τό παιδάκι άδέξια, σάν σιμπολογραφός που κάνει γυμνάσια.

(Ακολουθεί)

'Ο Λαγκαρντέρ, καθώς μονολογούσε, δημάτιζε νευρικά...